

Reflektioner kring Johanna Sällström

Den 13 februari är det fem år sedan Johanna gick bort. Hon har lämnat ett bestående intryck hos mig. Det började med att hon ringde mig augusti 2006 och frågade mig om jag skulle hålla en kurs i meditation. Jag svarade ”ja” och att hon var välkommen. Hon frågade mig också om man genom kursen kunde bli glad och lycklig. Jag svarade att det kunde man, men att det krävs många år av träning. Men kursen kunde vara ett första steg mot lyckan (att hitta balansen).

Jag tänkte inte mera på det samtalet, för jag brukar få sådana samtal eller mail, frågor om kursen. När Johanna ringde mig, så visste jag inte vem hon var. För mig var det en okänd person.

Den 7 september 2006 så började min kurs *Buddhistisk meditation*. Studieförbundet Sensus hade hyrt en lokal på Industrigatan 13 i Malmö. Kursen handlar om att lära sig att stilla sitt sinne (*Samatha*) för att därmed komma till insikt (*Vipassana*). Kursen varade ungefär 2 timmar per kväll. Johanna var där men som jag skrev innan, så hade jag ingen aning vem hon var.

När den första kursen var slut (vi skulle träffas 5 gånger, med 2 timmar per gång) så frågade Johanna om hon kunde prata med mig. ”Visst” sa jag. Det går bra och det är inget ovanligt med att elever vill prata med en kursledare efter lektionerna.

Hon frågade mig då om jag inte hade märkt att deltagarna i kursen hade tittat på henne. Jo sade jag. Men att jag tänkte/eller brydde inte mig om det. Så frågade hon mig om jag inte visste vem hon var? ”Nej”, sade jag. ”Jag vet ej vem du är”. Hon sa att hon var skådespelare och att hon var med i Wallander-filmerna. Och att hon även sysslade med teater. ”Ojdå”, tänkte jag. ”En kändis”, men jag brydde mig aldrig om att taga reda på mera om det.

När hon ringde mig på min mobil så pratade vi mycket om Buddhismen. Men hon frågade mig om och om igen om man alltid kunde vara lycklig? Jag svarade ”ja, det kunde man”. Om man hade hittat sin balans (inre ro, stillhet, frid). Vi träffades också i Pildamsparken inte så långt från var hon själv bodde där vi pratade om relationer, psykisk hälsa, familjen osv.

Det kom också fram att hon hade besökt psykologer och haft kontakt med psykiatrin. Efter alla de samtal som jag hade med henne så insåg jag att här var en kvinna med en oerhört djup känsla för saker och ting. Hon hade en intensitet som jag aldrig hade träffat på innan. Hon påminde mig om Britney Spear fast på en lägre nivå.

Vi kom fram till att det var bättre att hon inte mera gick på min kurs eftersom jag anser och har lärt mig att man inte skall blanda ihop olika terapier. Men att vi skulle hålla kontakt med varandra. Men jag märkte att vi både hade något gemensamt och att det hade satt djupa spår i våra liv. Det var Thailand.

För mig var Thailand mitt andra hemland och där hade jag lärt mig ännu mera om den Theravada-Buddhistiska kulturen som är så märkbar i Thailand. Johanna hade upplevt Tsunamikatastrofen 2004 och som jag förstod då (men inte tillräckligt) att det hade satt djupa spår i henne. Hon hade överlevt katastrofen i Koh Lanta tillsammans med sin dotter och bror. De hade överlevt genom, att de tog sig

uppför ett berg dit inte vattnet nådde. Jag tror att hon aldrig kom över dessa känslor/upplevelser, som hon upplevde i Thailand.

I november så åkte jag tillbaka till Thailand igen. Min studiecirkel - Buddhistisk meditation var klar. Och jag tappade kontakten med Johanna Sällström. När jag sen kom tillbaka så tänkte jag på denna kvinna. Men jag hade inte sett några filmer av henne och jag förstod aldrig att hon var så känd. Jag ringde upp henne i december månad och undrade hur hon hade det. Hon sa det var lite stressigt. För hon hade hållit på med att spela in en teater i Ystad och att allt var lite jobbigt, men vi kunde träffas senare när allt hade lugnat ner sig.

Tiden gick och den 13 februari så fick jag se på TV4 att Johanna Sällström hade gått bort. Nyheterna sa inget om att hon hade tagit livet av sig. Men jag förstod det på en gång. Jag blev mycket ledsen. Jag kände mig på något medskyldig. Fråga mig inte varför. Det bara upplevdes så.

Jag satte ihop minnesmusik (en kassett) av gruppen Gregorian och just låten Hero som David Bowie har spelat in som jag speciellt tillägnar henne. Det var ett sätt att komma över sorgen. Jag spelar den fortfarande. Från den 8:e februari till den 20:e för att ära/hedra henne.

Jag började för första gången se Wallander-filmerna och kunde bara konstatera vilken stor skådespelare hon var. Jag skämdes över att jag inte hade sett filmerna och att jag inte visste vem hon var. Alla andra visste ju, men inte jag.

Vänner kom till mig och tröstade mig när jag var nedstämd över det som hade hänt. Månaderna gick. Jag arbetade mycket med *Maitreya projektet* i Bjuv tillsammans med Eva Lindholm som handlade om Heart Shrine Relic Tour. Den skulle hållas i Bjuv sommaren 2007. För mer information gå in på www.maitreyaproject.org

Där träffade jag många buddhister. Många hade en gedigen intellektuell kunskap. Många av dem var mästare och höll i meditationer och föredrag. När jag frågade dem om jag hade något med Johannas död att göra? Så svarade de alla: ”Nä, det har inget med dig att göra. Det var hennes Karma/Kamma” osv. Svaren verkade övertygande. Men ändå så uppstod tvivel i mitt inre.

Nu efteråt så förstår jag att de inte hade några insikter vare sig om Buddhismen eller livet. Intellektuell kunskap har inget med visdom att göra. De hade blandat ihop det. Det finns de som vet, men ändå vet de ingenting.

Jag ringde till min kvinna i Thailand/Chiang Mai och frågade henne om man kunde göra något åt mitt problem med Johanna Sällström (hon hade hört det innan av mig). ”Jo”, sa hon. Tag med en bild av henne när du kommer hit till Chiang Mai. Så åker vi upp till templet Wat Phra That Doi Suthep för där finns en Abbott som kan ge välsignelser/befrielser till dig och Johanna.

Hon menade också, inte för att du är skyldig till att hon gick bort, men hon har blivit en del av ditt liv eftersom hon kom till dig och pratade med dig. Hon menade att jag skulle taga emot henne och låta det bli en del av mitt liv.

När jag var där hösten 2007 i Chiang Mai. Så fick jag och Johanna (hennes bild som jag hade med mig) välsignelse av en Abbott. Jag fick också lära mig att hur viktigt det var att ära/hedra de som

hade gått bort. Man skulle taga fram ett kort/bild av alla de som hade gått bort den dagen och be/meditera för dem i 12 dagar (i Japan kan det vara upp till 49 dagar). Och det var början till att min börda släppte.

Jag insåg att alla de Buddhister som verkade i väst och som var lärare och hade hög utbildning osv. inte hade någon speciell kunskap. I mina ögon var de noviser, de hade lite ytlig förståelse av Buddhas lära. Och inte nog med det - de tog betalt. Det var inte som i Thailand. Där det var *Dana*, att ge en gåva, som gällde.

Jag insåg att de religiösa specialisterna var de som var munkar (som har 227 regler) eller de nunnor (som har 311 regler) och som hade lämnat allt. De lever i fattigdom, celibat och saktmod (ödmjukhet, lugn, fridsamhet) och de levde ett klosterliv, allt det där kunde man uppleva i Thailand.

Tack vare den fina ceremonin som vi tillägnad Johanna Sällström i Chiang Mai (hösten 2007) så tror jag att hon själv var med och slöt en cirkel med Thailand. Tsunamikatastrofen som hon upplevde 2004. Jag tror att på något sätt påminner det om filmen *Dragon Fly* med skådespelaren Kevin Costner. Hon ville lära/tala om något för mig. Efter det så förändrades mitt liv när det gäller Buddhism.

När jag kom tillbaka från Thailand så visste jag var jag hörde hemma. Jag hade sådan tankegångar redan i somras, men var ej säker. Men nu var jag säker. Jag distanserade mig från den västerländska Buddhismen och *Mahayana*-buddhismen. Jag sa adjö till *tantra/vajrayana* som jag hade hållit på med 12 år. Min titel som Rev (präst/lärare) inom AMM (Arya Maitreya Mandala Orden) lades i vila. Jag insåg nu att jag bara var en lekman och inget annat.

Allt detta går tillbaka när jag första gången fick kontakt med Johanna Sällström. Det lustiga är nu att Gregorian kommer ut med en "best of". Det var ju det som jag hade gjort för fem år sedan. Klart att jag kommer att köpa den. Hoppas att *Hero* är med.

Även om jag inte kände Johanna Sällström så väl som många andra gör, så blev hon ändå en del av mitt liv. Fråga mig inte varför. Det bara blev så.

Det tog mig 5 år att sätta ihop dessa tankar och det känns skönt. Jag kommer alltid att älska henne på mitt sätt. Hon blev på något sätt en del av mig.

Jag tror att vi kommer att vi träffas igen. Tills dess tag hand om dig. Vi syns och hörs.

Dietmar Dh Kröhnert,
Malmö 9/2 2011.